

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

Waling Lopez

EEN CLANDESTIENE JAGER IN DE BIJLMERWEIDE

Achter haar, voorbij de schuifpui van het balkon, lagen de kamers van het appartement als een opeenvolging van grotten. Het was de plek waar de Behaarde Man schuilde. Grote ruimtes die verwarrend en gevaarlijk aanvoelden. Binnen deze grotten zag zij schimmen bewegen van monsterlijke gedaantes die zij nooit herkende; het daglicht verhinderde een beter zicht naar binnen. Sommigen kwamen van beneden, soms van boven, anderen van wie weet waar.

Zij zat in een kooi. Op het balkon waren twee andere kooien. In elk daarvan huisde een vink, Jemima en Lizzy, en wanneer zij zongen werden ze beloond met speciaal zaad. Maar zij kon niet zingen. Zij zou niet weten hoe. De Behaarde Man vond haar mooi. Hij noemde haar Esmeralda.

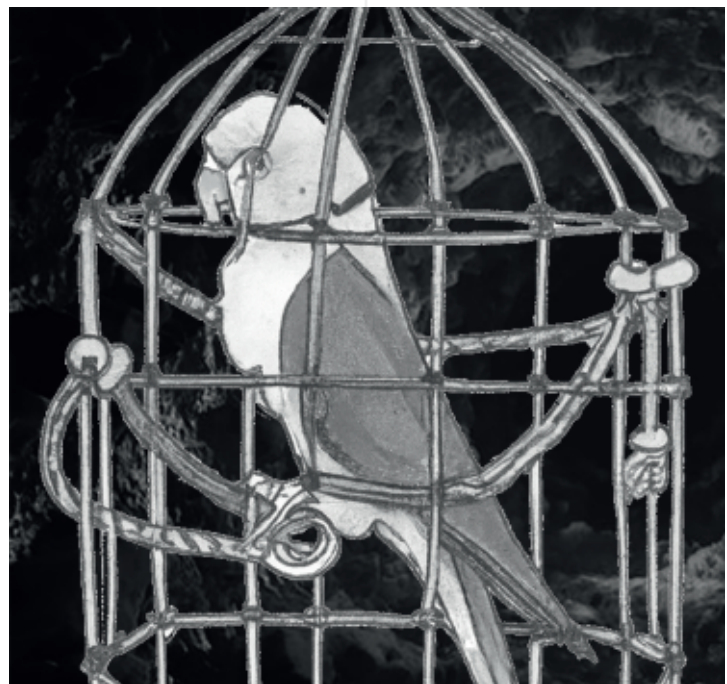
Verderop, gegraveerd in het vizier van haar overgevoelige perceptie... een ekster, op een tak, heel nieuwsgierig en gespannen, bestudeerde het balkon alsof hij het gedrag van de Behaarde Man wilde bepalen. Hoe hij dichterbij de kooien kon komen. Al snel kwamen andere eksters erbij. Zij kon hun intenties letterlijk voelen en, geïntrigeerd, volgde zij hun bewegingen met een soort echolocatie wanneer zij aanvoelde dat de eksters in de buurt waren. In de kooi had zij niets te doen en voor het eerst in haar leven ervaarde zij de sensatie van verveling, een woord dat in haar toenmalige vrije leven niets betekend had omdat het concept verveling niet bestond. Maar nu had zij de wijde grenzeloze blauwe hemel ter vergelijking en haar onrust groeide.

Wanneer de Behaarde Man op jacht ging liet ze haar zintuigen de vrije loop en onderzocht ze de grotten en tunnels van haar gevangen bestaan zodat ze tijdens zijn afwezigheid de tralies kon testen, het hout, de draadjes met aaneengeregen pinda's. Vaak verdween de

Behaarde Man in het doolhof van struiken, fiets- en wandelpaden en bomen beneden, met een machete en strikken van ijzerdraad. Hij joeg er op konijnen, mollen, ratten, en soms de wezels die er woonden. Zij luisterde naar het gekrijs en schrill gepiep in de verte wanneer hij ze ving en doodmaakte, en ze zag in haar geest de bubbels

zag liggen, half in, half uit een enorme pot op een tafel achter het raam, overviel haar een gevoel van verlies en eenzaamheid dat ze met niemand kon delen.

Zij wist nu ook dat de Behaarde Man haar op dit ogenblik prachtig vond, maar op de dag dat hij uitgehongerd raakte, dan zou hij haar

en holen die hun leven vormden kleiner en kleiner worden totdat ze ophielden te bestaan.

Hoe was het toch mogelijk dat tijdens de vluchtpogingen en de door elkaar schreeuwende dieren de Behaarde Man hun intelligentie niet herkende? Op de ochtenden dat zij wakker werd en de slappe, gestroopte konijnen

vermoorden, de schitterende veren plukken, en haar koken en opeten zoals hij dat deed met elk dier.

Zij zou liggen, half in, half uit de pot, slap en gedachteloos, en zij zou niet meer Esmeralda zijn maar gewoon een dode vogel.